

jde buď o práva zcizitelná nebo alespoň co do výkonu zpeněžitelná. Z důvodu toho nelze postihnouti exekucí všechna ryze osobní práva, i když znamenají majetkový prospěch, jestliže jich výkon nemůže býti svěřen někomu jinému než pro koho jsou zřízena (rozh. č. 4218 Sb. n. s.). O takovéto ryze osobní právo jde i v tomto případě, neboť právo zpětné koupě povinné straně příslušející a tudíž i z něho plynoucí nárok povinné strany na vydání nemovitosti nemohou býti podle výslovného předpisu § 1070 obč. zák. oprávněnými osobami na nikoho jiného převedeny a nelze tedy výkon práva toho svěřiti někomu jinému. Nelze proto na právo to vésti exekuci jeho zabavením a přikázáním ve smyslu §§ 325 a 326 ex. ř. a v důsledku toho není také přípustné povolit na podkladě přikázání práva toho odevzdání nemovitosti právem zpětné koupě stížené správci a její prodej veřejnou dražbou ve smyslu ustanovení § 328 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud poukazuje na správné odůvodnění rekursního soudu a k vývodům dovolacího rekursu podotýká, že předpis § 1070 obč. zák. je právem donucovacím. Právo zpětné koupě jest tudíž právem ryze osobním, které nemůže býti na jinou osobu převedeno ani zcizeno (§§ 1070, 1393 obč. zák.).

Čís. 17342.

Rozhodl-li první soud novým rozsudkem stejně jako rozsudkem prvním, který byl odvolacím soudem z důvodu § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. zrušen, nejde tu o případ § 502, odst. 4, c. ř. s.; jestliže hodnota předmětu sporu nepřevyšuje 7.000 K a odvolací soud neprohlásil dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí, není dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu v takovém případě přípustné.

(Rozh. ze dne 20. června 1939, č. j. Rv I 9/39.)

Srov. Sb. n. s. č. 4465.

První soud zamítl žalobu, již se žalobkyně domáhala výroku, že jsou žalovaní povinni trpěti, aby se uspokojila z nemovitosti č. p. . . . bez ohledu na služebnost bytu na této nemovitosti zřízené, a stejně rozhodl po novém projednání věci, jež mu bylo uloženo odvolacím soudem usnesením, jímž odvolací soud k odvolání žalobkyně jeho rozsudek zrušil. Tento nový rozsudek prvního soudu o d v o l a c í s o u d potvrdil a ocenil předmět sporu částkou 2.500 K, aniž vyslovil přípustnost dovolání pro zásadní význam věci (§ 502, odst. 3, c. ř. s.).

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobkyně.

D ů v o d y:

Přípustnost dovolání je v souzeném případě posuzovati podle § 502, odst. 3, c. ř. s., neboť výjimka uvedená v § 502, odst. 4, c. ř. s. tu nedopadá. Třebaže totiž rozsudek prvního soudu byl vydán na základě usnesení odvolacího soudu, kterým byl dřívější rozsudek zrušen, nerozhodl první soud novým rozsudkem jinak, než jak rozhodl již dříve v rozsudku zrušeném. Tento nový rozsudek odvolací soud potvrdil. Není tedy v souzené věci splněn předpoklad pro použití výjimky podle § 502, odst. 4 c. ř. s. Poněvadž předmět sporu, oceněný podle § 500, odst. 3, c. ř. s. na 2.500 K, nepřevyšuje na peněžitě hodnotě 7.000 K a odvolací soud neprohlásil dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí, není proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu dovolání přípustné (§ 502, odst. 3, c. ř. s. v doslovu čl. I, čís. 2 zák. čís. 251/1934 Sb. z. a n. a čl. I. zák. čís. 314/1936 Sb. z. a n.).

Čís. 17343.

Byla-li pravoplatným usnesením knihovního soudu povolena opětná poznámka výhrady vlastnictví ke strojům podle § 297 a) obč. zák., nelze ve sporu o vydání a vyloučení strojů z konkursní podstaty kupitelovy — a to ani k námitce správce konkursní podstaty — zkoumati, zda byly splněny formální náležitosti pro povolení poznámky, t. j. zda byl ke knihovní žádosti připojen souhlas knihovních věřitelů a zda ho bylo třeba.

(Rozh. ze dne 20. června 1939, Rv I 555/39.)

Podle prohlášení úpadce Antonína K. ze dne 8. ledna 1930 pokud se týče 8. ledna 1935 byla na nemovitostech jemu náležejících opětne pravoplatně poznamenána usnesením z 15. ledna 1935 pro žalobkyni podle § 297 a) obč. zák. výhrada práva vlastnického k strojům, prodaným úpadci (před úpadkem) s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení. Žalobkyně poukazujíc na řečenou poznámku výhrady vlastnického práva z 15. ledna 1935 domáhá se na žalovaném správci konkursní podstaty Antonína K. vydání strojů, jichž se ona poznámka týká. Proti žalobě namítl žalovaný správce konkursní podstaty mimo jiné, že se prohlášení úpadce z 8. ledna 1935, na základě něhož byla výhrada práva vlastnického k strojům prodaným úpadci podle § 297 a) obč. zák. poznamenána, týkalo jen prvé dodávky strojů, že však prvá i druhá dodávka byla zaplacená, takže výhrada práva vlastnického k oněm strojům zanikla a dále, že při obnově poznámky podle § 297 a) obč. zák. podle druhého prohlášení úpadce ze dne 8. ledna 1935 nebyl vykázan souhlas knihovních věřitelů. Prv ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. Z d ů v o d ů: Jde o to, zda též druhá poznámka podle usnesení z 15. ledna 1935 má účinky § 297 a)